

DEBBIE MACOMBER

CRANBERRY POINT

Romaan elust Cedar Cove's

Debbie Macomber
44 CRANBERRY POINT
2004

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2004 by Debbie Macomber
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E07225511
ISBN 978-9949-25-069-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Kui see on su esimene külaskäik Washingtoni osariigis asuvasse Cedar Cove'i, siis tere tulemast! Kõik linnaelanikud on rõõmuga valmis end tutvustama. Ja kui saabud siia mitmendat korda, siis tervitatakse sind samuti, tagasituleku puhul. Linnas toimub praegu mõndagi. Charlotte, Jack, Olivia, Grace, Cecilia ja teised viivad sind meelevdi kurssi kõigega, mis on juhtunud. Sind ootavad ka üllatused... samuti leiad eest romantikat ja naeru.

Ma luban, et saad lõpuks teada tolle mehe saladuse, kes suri Beldonite võõrastemajas. Peggy ja Bob tahavad ju, et nende elu pööraks taas normaalsesse rööpasse. Ent... küpsemas on teine kuritegu ja see on seotud McAfeedega.

Kui rääkida Port Orchardist... Sinna sattudes märkad ehk sarnasust minu kodulinna ja Cedar Cove'i vahel. Mitte tegelaskujudes, aga kõiges muus. Niisuguseid linnu on tore külastada tegelikus elus – ja raamatulehekülgedel.

Nüüd vaata endale mõni jook käepärast (Peggy Beldon teeks sulle tassi teed!), leia mõnus istekoht ja alusta oma külaskäiku Cedar Cove'i. Mul on nii hea meel, et sa siin oled.

Südamlikult tervitades

Debbie Macomber

Üks

Peggy Beldon jalutas oma kevadises ülesharitud aias, nautides selle vaateid ja lõhnu. See oli tema privaatpaik, kust ta ammutas endale meelerahu. Kui Peggy vaatas Washingtoni osariigi parvlaeva libisemas tunnipikkusel teekonnal Bremertonist Seattle'i poole, kandus temani Pugeti väina karge soolakas hõng. Oli tüüpiline Cedar Cove'i maikuupärastlõuna – meeldivalt soe, ainult kerge tuuleõhk liikumas.

Peggy keris aiavooliku lahti ja liikus ettevaatlikult ridamisi istutatud lehtsalati, suhkruherneste ja aedubade vahel. Tal oli praktiline meelelaad, mis väljendus tema köögivilja- ja taimeaias. Ilujanu rahuldab ta majaanise lilleaiaga. Vaadates selja taha maja poole, mis oli alati olnud tema unistus, Peggy naeratas. Ta oli Cedar Cove'is üles kasvanud, käis kohalikus keskkoolis ja abiellus Bob Beldoniga, kui Bob Vietnamist tagasi tuli. Esimesed abieluaastad olid rasked, kuna Bob oli alkoholi kütkes. Aga siis avastas mees Anonüümsed Alkohoolikud, mille üle naine tundis lõputut tänulikkust. See päästis nende abielu ja võimalik, et koguni Bobi elu. Enne AA-d oli Bob enamasti ööd läbi joonud, kas üksi või koos sõpradega. Purjuspäi muutus ta teistsuguseks inimeseks ega olnud enam see mees, kellega Peggy oli abiellunud. Naine ei

armastanud sellele ajale tagasi mõelda. Õnneks oli mees nüüd juba kakskümmend üks aastat karsklane.

Peenarde vahel kõndides kastis Peggy õrnalt taimekesi. Mõne aasta eest oli Bob nõustunud jääma eelpensionile ja nad ostsid hüvitise eest maja Cranberry Pointil. Peggy oli seda maja ihaldanud nii kaua, kui mäletas. See asus künkatipus Sinclairi lahekesse kohal, oli kahekorruseline, ehitatud 1930. aastail ja näis Peggyle tõelise villana. Aastate kestel oli maja korduvalt omaniku vahetanud ning hakanud lagunema, sest keegi ei vaevunud seda põhjalikult hooldama. Bob ja Peggy panid kõik rahad mängu ning ostsid selle praegusest turuväärtusest märksa odavamalt.

Tema mees oli kuldsete kätega ning juba mõne kuu pärast said nad võõrastemaja sildi üles panna. Peggyl polnud aimugi, kui palju külastajaid tuleb nende Thyme and Tide BB-sse, nagu nad võõrastemajale nimeks panid. Naine oli muidugi lootnud, et see toob pensionile lississetulekut ja nii see oligi. Peggy tundis nende edu üle uhkust. Beldonite traditsiooniline kodu, soe külalislahkus ja Peggy kokakunst tõid neile püsikliendid ning järjest parema reputatsiooni. Neist kirjutati isegi üleriigilises ajakirjas, kus kõige rohkem kiideti toitu, eriti Peggy küpsetamis- oskust. Ajakirjanik oli kulutanud tervelt kaks pikka lauset tema mustikamuffinite ja puuviljakoogi kirjeldamiseks. Peggyl oli aias kakskümmend mustikapõõsast ja kaheksa vaarikataime ning ta hoolitses nende eest armastusega. Igal suvel sai ta neilt rikkalikku saaki nii külalistele kui oma perele. Elu oli tundunud täiuslik.

Siis juhtus midagi uskumatut.

Rohkem kui aasta tagasi oli keegi võõras koputanud nende uksele keset pimedat tormist ööd. See sarnanes nii väga kulunud põnevusjuttudele, et Peggy oleks võinud lõbusalt naerda, aga

seekord oli asi naljast kaugel. Mees üüris endale toa ja lukustas end sinna.

Sada korda oli Peggy pärast kahetsenud, et nad ei vormistanud enne korralikult pabereid nagu harilikult. Oli hilja ja mees paistis nii väsinud, et nad lihtsalt juhatasid ta tuppa. Formaalsused jäeti hommikuks, pärast einet.

Aga hommikul oli võõras surnud.

Sellest peale oli Peggyle tundunud, nagu oleksid nad kistud tormipöörisesse ja neile allumatud jõud paiskaksid neid sinnatäna. Oli juba küllalt halb, et mees suri nende majas, aga siis said nad teada, et ta dokumendid on võltsitud. Mitte miski ei olnud nõnda, nagu pealtnäha paistis. Päeva lõpuks, kui šerif ja kohtuarst olid juhtumiga tundide kaupa tegelnud, oli küsimusi rohkem kui vastuseid.

Peggy nägi, et Bob tõmbab muruniiduki garaazist välja. Mootorimüra peale katkestas Peggy kastmise ja tõstis ühe käe silme ette. Isegi pärast pikki abieluaastaid ei tüdinenud ta nende kooselust. Nad olid halvad ajad üle elanud, ilma et nende armastus oleks kannatanud. Ja vastastikune külgetõmme samuti. Bob oli pikka kasvu ja endiselt heas vormis, helepruunid juuksed korralikult lõigatud. Ta käsivarred olid juba veidi päevitunud. Ta armastas oma töökoda ja naine imetles südamest, mida mees oskas teha mõnest tamme- või männitükist. Ta oli teismelisena Bob Beldonisse armunud ja armastas teda seni ajani.

Ent praegu oli ta mures. Ta ei tahtnud surnud mehele mõelda, aga see oli paratamatu, eriti pärast seda, mis nad olid hiljuti teada saanud. Šerif Davis oli tuvastanud, et nende salapärase külalise nimi oli Maxwell Russell. Pehmelt öeldes ehmatas see Bobi. Ta oli koos Maxiga Vietnamis teeninud. Dan Sherman, kes oli samuti surnud, Bob, Max ja veel üks mees nimega Stewart

Samuels olid kuulunud ühte jakku. Nad eksisid Kagu-Aasia džunglisse ning sel olid traagilised tagajärjed.

Kui surnu identiteet oli selgitatud, tehti teine šokeeriv avastus. Šerif sai kohaliku eradetektiivi Roy McAfee abil teada, et Maxi surm ei olnud õnnetus.

Ta oli mürgitatud.

Tema veepudelisse oli lisatud lõhnata ja maitseta Rohypnoli, mida tuntakse rahvasuus vägistamisuimastina. Annus oli nii suur, et mehe süda seiskus. Maxwell heitis päev läbi roolis istumisest väsinuna voodisse ega ärganud enam.

Bob sõitis muruniidukil naisest mööda ja Peggy jätkas kastmist, kuid teda läbis hirmuhoog. Ka Bob võis praegu ohus olla, kuid mees pigem eiras iga riski, kui tunnistas, et naise kartus on põhjendatud.

Voolikut käest pannes nägi Peggy, et šerif Davise patrullauto sõidab mööda Cranberry Pointi tänavat. Kohe tundis ta pinget abaluude vahel. Naine lootis, et šerif tuleb Bobile aru pähe rääkima.

Tema mees nägi patrullautot ilmselt Peggyga ühel ajal, sest ta pani mootori seisma ja ronis niidukilt maha. Šerif Troy Davis pööras sissesõiduteele ja astus siis autost välja. Alguses, kui näis, et Bobi võidakse tapmises kahtlustada, ei olnud Davis siin kaugeltki nii teretulnud kui nüüd.

Šerif, kes oli ehk pisut tüsedam kui tarvis, seisatas hetke, et pükse kergitada ja relva õigesse kohta lükata, enne kui tuli üle muruplatsi Bobi poole. Tahtmata vestlusest kõrvale jääda, keeras Peggy vee kinni ja tõttas üle poolniidetud muru nende juurde.

„Peggy.” Davis puudutas käega kaabuserva ja noogutas tema poole. „Ma ütlesin just Bobile, et võiksite kolmekesi istet võtta ja veidi juttu ajada.”

Bob läks ees terrassi poole ja Peggyl oli hea meel, et ta oli võtnud hommikul aega selle pühkimiseks. Nad istusid kolmekesi ümmarguse männipuust laua äärde, mille Bob mõne aasta eest meisterdas. Ta oli värvinud selle sügavhallikassiniseks, mis sobis valgete kantidega. Triibuline päevavari oli lahti tõmmatud ja päike paistis terrassile.

„Mõtlesin teid teavitada oma jutuajamisest Hannah Russelliga.”

Paar kuud varem, kui Maxi identiteet välja selgitati, oli tema tütar palunud kohtumist Bobi ja Peggyga. See oli ebamugav kohtumine, kuid Peggy süda valutab noore naise pärast. Ta vastas Hannah' küsimustele nii hästi, kui oskas.

Hannah omalt poolt oskas neile vähe rääkida. Ta teadis ainult seda, mis isa oli talle öelnud – ta teeb lühikese sõidu, kuigi ei täpsustanud, kuhu. See oli viimane, mida ta isast teadis. Kui isa Californiasse tagasi ei tulnud, andis ta politseisse avalduse inimese kadumise kohta. Möödus aasta, enne kui ta isa saatusest teada sai.

„Mul on ta tütre pärast nii halb,” ütles Peggy. Hannah oli veidi varem kaotanud ema ning jäi nüüd orvuks, kel polnud rohkem omakseid.

„Ta oli üsna ärritatud,” tunnistas Troy. „Te kujutlete, kui valus tal oli teada saada, et isa on surnud. Aga kuulda, et ta on tapetud...” Šerif raputas pead.

„Oli tal mingi idee tapja kohta?”

„Mitte vähimatki,” ütles neile Davis. „Ta palus, et ma tänaksin teid teie lahkuse eest. Teiega kõnelemine aitas ta peas selgusele jõuda, mis isaga juhtus. Peggy, ta mainis kirja, mille te kirjutasite, ja ma mõistsin, et see tähendab talle väga palju.”

Peggy hammustas huulde. „Kuidas ta oma eluga hakkama saab?”

Šerif kõhkles. „Ma õigupoolest ei tea. Ta ütles, et tal pole enam põhjust jääda Californiasse, ning andis mõista, et sõidab sealt ära. Ma palusin tal minuga ühendust pidada ja ta lubas seda.”

Peggy mõistis noort naist. Kui mõlemad vanemad olid läinud, polnud Hannah’l enam juuri. Peggy tundis kaasa tema soovile lahkuda kandist, kus ta oli üles kasvanud ja millega teda sidus nii palju mälestusi. Iga koht, mille poole ta pöördus või kuhu vaatas, pidi Hannah’le meenutama vanemaid, keda ta armastas.

„Mida te kolonel Samuelse kohta teada saite?” küsis Bob, vaadates Troy Davist pilukil silmi.

Stewart Samuels oli neljas mees Vietnamis koos Bobi ja Dani ja Maxiga. Peggy teadis, et šerif oli temaga ühendust saanud. Kolonel oli Maxi tapmises väljaspool kahtlust, vähemalt Davise arvates. Kui Bob ja teised kaks püüdsid seitsmekümnendate alguses innukalt demobiliseeruda, siis Samuels oli jäänud sõjaväkke ja teinud järk-järgult karjääri.

„Praegusel hetkel ei pea ma koloneli kahtlusaluseks.”

„Ta olevat mingi suur nina sõjaväeluures,” pomises Bob, nagu oleks see piisav motiiv.

„Kes elab Washington D. C-s,” tähendas šerif Davis rahulikult. „Ma kogusin tema kohta andmeid mitme inimese käest. Ta on väga lugupeetud. Ta oli valmis koostööd tegema ja igati aitama, millega vaid suudab. Äkki peaksid sa ise temaga rääkima, Bob.”

Peggy abikaasa raputas järsult pead. Bob tahtis tegelda minevikuga nii vähe kui võimalik. Tal oli isegi raske tulla toime Dani enesetapu ja Maxi mõrvaga. Mida vähem mõelda minevikule või mis mõju see avaldab olevikule, seda parem.

„Kas Bob on ohus?” küsis Peggy keerutamata. Ta mees võis ohu tõenäolisust mitte tunnista, aga Peggy soovis kuulda olukorra realistlikku hinnangut.

„Ma avan, et risk on olemas,” vastas šerif rahulikult.

Peggy oli lootnud teistsugust vastust, kuid oli tänulik šerifi aususe eest. Nad pidid arvestama tõtt, kuigi see oli ebameeldiv, ja rakendama vajalikke ettevaatusmeetmeid.

„Rumalus,” väitis Bob. „Kui keegi sooviks mu surma, siis oleksin juba mullatoidul.”

Võib-olla, aga Peggy ei tahtnud mehe eluga mängida.

„Sõidame pikemale puhkusele?” soovitas ta. Nad ei olnud aastaid võõrastemajast eemale saanud ning puhkus kuluks neile ära.

„Kui kauaks?” küsis Bob.

„Kuni juhtum on lahendatud,” ütles Peggy talle paluvalt silma vaadates. Praegu ei olnud aeg vaprat nägu teha, igatahes tema arvates mitte.

„Mitte mingil juhul.” Bobi kiire keeldumine polnud üllatav. Talle meeldis alata eitada. Eitamine ja pea patja peitmine! *Keegi* pidi näpuga näitama täiesti reaalsele võimalusele, et teda ähvardab oht, ja kui Bob oli ohus, siis ka Peggy ise.

„Ma ei sõida Cedar Cove’ist ära.”

„Kuule, Bob...”

„Ma ei lase kellegi end oma kodust välja ajada.”

Külmavärin jooksis mööda Peggy selga. „Aga...”

„Ei, Peggy,” sõnas mees ja ta nägu läks karmiks. „Kui kaua me peaksime ära olema? Ühe kuu? Kaks?” Ta pidas pausi. „Või rohkem?”

Troy ei osanud selle küsimusele vastata.

„Max leiti surnult rohkem kui aasta tagasi. Mind peeti juba siis ohus olevaks, eks ole?”

Šerif Davis vahetas Peggyga mureliku pilgu. „Ma saan aru, mida sa ütled, aga siis ei teadnud me seda, mida teame praegu.”

„Ma ei põgene! Olen pool elu pagenud, aga enam ma seda ei tee. Kui keegi soovib mu surma, siis olgu.”

Peggy ahmis õhku.

„Anna andeks, kallis,” sõnas ta mees, sirutas käe üle laua ja võttis ta sõrmed pihku. „Ma ei ole nõus enam nõnda elama, kogu aeg selja taha piiludes.”

„Leidke siis kompromiss,” soovitas Davis. „Ärge kutsuge oma majja kedagi, kes võiks teile kahju teha.”

„Mida te sellega mõtlete?” Bob kummardus lähemale, surudes kõhu vastu männipuust laua kumerat serva. Peggy mõistis, et trotslikust jutust hoolimata mees kartis. Ta kehakeel reetis seda, mida ta ei tahtnud tunnistada.

„Ma ei tea, kui palju tellimusi teil võõrastemaja tubadele on, aga ma soovitan, et te praegu neid ei võtaks.”

„Me võime ka senised tühistada,” pomises Peggy. Kõik teised linna hotellid ja võõrastemajad on lisatellimuste eest tänulikud.

Bob vaatas Peggyle otsa. „Kas sul oleks siis parem enesetunne?”

Naine neelatas ja noogutas. Bobi ilme oli ikka ebakindel, just nagu oleks isegi see ainus järeleandmine rohkem, kui tal oli kavas teha.

„Ma olen Jacki ja Olivia pulmadest alates muretsenud,” sosis-
tas naine.

Nädal aega varem oli Bob olnud Jack Griffini isamees. See oli päev või paar enne seda, kui nad said teada, et Max Russell on mõrvatud.

„Olgu.” Bobi hääl oli tõrksusest jäik. „Me tühistame tellimused.”

„Mitte ühtki külastajat,” ütles Peggy.

DEBBIE MACOMBER

„Mitte ühtki külastajat,” kinnitas mees, „kuni see lugu pole lõplikult selgitatud.”

See on rahaline löök, aga mis sellest. Peaasi oli kindlus, et ta meest ei ähvarda miski.

„Ma püüan juhtumi kiiresti lahendada,” lubas Troy neile.

Peggy oli sunnitud pead murdma, kui kaua selleks võib kuluda.